

„Čakaj, da ti po veži posvetim!“

Naglo je prižgala svečo in stopila v temni hodnik, a plamenček se je majal in ugasoval, da je postalo v veži skoro popolnoma temno.

„Lahko noč,“ ji je voščil Lovro pri vratih in ji podal roko.

Plamenček se je zamajal na desno, na levo in — ugasnil. Vrata so zadrhtela; tako se je začulo, kot da žvižga zunaj nekdo cvileče v piščalke . . .

„Joj, kakšen veter brije od gora!“ je dejala Katinka in njena roka je še vedno počivala v njegovi.

Takrat se je Lovro sklonil in jo privil k sebi. Svečnik je padel na tla z rezkim zvenkom. Katinka se mu je umikala in prosila s tihim glasom:

„Ne, Lovro! . . .“

„Torej ne smem?“ je povprašal Lovro poltiho, držeč jo še vedno v objemu.

„Ne — nocoj ne — jutri! — Saj te imam — rada —“

„Katinka!“

In krepkeje jo je stisnil k sebi, a Katinka se mu je izvila kakor jegulja in zbežala po temnem hodniku.

„Lahko noč!“ mu je šepnila, ko je odprla vrata v gostilniško sobo, in glas se ji je tresel.

Lovro je stopil negotovih korakov na prosto.

Vsenaokrog se je belil sneg; mrzel veter je bril čez plan, a nebo je bilo čisto in jasno, stotisoč zvezd je zrlo iz višav . . .

(Dalje prihodnjič.)

Pastuškin:

Na peronu.

Zazvonilo mu srebro je v žepi, „Na tujini boš pozabil name.“
 Lepa družba: sedem, osem sto, „Ne pozabim, Vida, te nikdar.“
 se oko zalilo Vidi lepi, „Siva megla mi srce objame.“
 njemu šel klobuk je na uho. „Te popeljem, Vida, pred oltar.“

Dim je promeniral po peroni.
 „Zbogom“. „Piši in da si mi zdrav.“
 In zvonila krona je pri kroni
 in smejala se je iz daljav.